

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.151 van 8 februari 2001
in de zaak A. 61.934/VII-12.936.**

In zake : de b.v.b.a. GEBROEDERS DEVADDER,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. BEELEN,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 20 A

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van VLAAMS-BRABANT.

tussenkomen de partijen :

1. Johan BOESMANS,
 2. Caroline THONON,
- die woonplaats kiezen bij
advocaat P. NELISSEN GRADE,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 18.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. Gebroeders DEVADDER op 19 januari 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 8 november 1994 waarbij, na beroep van derden, haar een milieuvergunning wordt verleend om te Tienen, Sint-Gillisplein 10, een graanmaalterij verder te exploiteren, doch slechts voor een termijn van drie jaar;

Gelet op het arrest nr. 53.754 van 15 juni 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 19 juli 1995;

Gelet op de beschikking van 11 augustus 1995 die de tussenkomst van Johan BOESMANS en Caroline THONON toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 20 april 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 24 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 december 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTIPELEN die, loco advocaat B. BEELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

Overwegende dat de raadsman van de tussenkomende partijen met een faxbericht van 20 december 2000 heeft medegedeeld "zonder instructie" te zijn van zijn cliënten die in het geding waren tussengekomen; dat die partijen keuze van woonplaats hadden gedaan bij hun raadsman; dat zij geen belangstelling meer vertonen voor hun tussenkomst; dat deze bijgevolg, bij gebrek aan belang, niet langer ontvankelijk is;

2. Uiteenzetting van de feiten

Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij baat reeds jarenlang een graanopslagplaats en -maalderij uit midden de dorpskom van Kuntich.

Het betrokken perceel is gelegen in een gebied dat door het gewestplan Tienen-Landen bestemd is tot woongebied.

Tevens ligt het binnen een gebied dat door het bijzonder plan van aanleg "nr. 1", goedgekeurd bij ministerieel besluit van 3 juni 1988, bestemd is tot "zone voor hoeven".

Artikel 20 van de bij dat bijzonder plan van aanleg behorende bestemmingsvoorschriften luidt als volgt :

"Art. 20 - Zone voor hoeven

- 20.1. In de zone voor hoeven mag niet tot splitsing worden overgegaan waaruit nieuwe bouwpercelen zouden voortvloeien zonder definitieve stopzetting van de landbouwuutbating.
- 20.2. Bestaande woningen kunnen uitgebreid worden zonder echter een bijkomende afzonderlijke woongelegenheid te scheppen.
- 20.3. In de zone voor hoeven kunnen bedrijfsgebouwen worden gebouwd in functie van het bedrijf".

2.2. Op 28 maart 1994 vraagt de verzoekende partij aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Tienen de hernieuwing van haar vergunning.

De aanvraag behelst meer concreet :

- de opslag van 4.000 liter dieselbrandstof
- vast opgestelde motoren van 47,8 kW
- de opslag van ongeveer 5.000 ton granen.

2.3. Het college van burgemeester en schepenen van de stad Tienen verleent op 13 juli 1994 de gevraagde vergunning, en dit voor een termijn eindigend op 1 september 2011.

2.4. Op 11 augustus 1994 tekenen de oorspronkelijk tussenkomenende partijen tegen deze beslissing beroep aan bij de bestendige deputatie van de provincieraad van de toenmalige provincie Brabant.

2.5.1. Het bestuur ruimtelijke ordening verleent op 22 september 1994 een ongunstig advies, op grond van de volgende argumentatie :

"De exploitatie ligt volgens het BPA in de 'zone voor hoeven'. De gevraagde inrichting betreft geen agrarische bedrijvigheid doch een commerciële activiteit. Gelet op de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA waaruit duidelijk blijkt dat de bedrijven landbouwbedrijven betreffen is de bestemming strijdig met artikel 20 van bovenvernoemd BPA. Aldus is de inrichting stedenbouwkundig onaanvaardbaar".

2.5.2. Het bestuur milieuvergunningen is op 20 september 1994 van oordeel dat :

"In het algemeen dient gesteld dat de risico's en de hinder inherent aan de exploitatie van een dergelijke graanmaalterij gekoppeld aan opslagplaatsen voor losse granen, te groot zijn om dergelijke inrichtingen toe te laten in een dicht bebouwde woonkern".

Toch adviseert dit bestuur :

"Overwegende echter dat het een bestaand familie-bedrijf betreft dat reeds tientallen jaren deze activiteit op deze plaats uitoefent, lijkt het mij billijk een milieuvergunning voor een beperkte termijn toe te staan om de exploitant toe te laten zich op een beter geschikte plaats te vestigen.

In dit verband heeft de betrokkene reeds de nodige initiatieven genomen en de aanvraag tot uitbreiding van zijn ander bedrijf, dit in vervanging van deze inrichting gelegen te Sint-Gillisplein 44 (zie dossier ref. D/BERK2/94H01/9222) bij de vergunning-verlenende overheden ingediend.

Ik stel dan ook voor de einddatum van de vergunning te koppelen aan de datum waarop de voorgestelde uitbreiding van de inrichting gelegen te Kuntich, Hoxemsesteenweg effectief in exploitatie gaat".

2.5.3. De provinciale milieuvergunningscommissie sluit zich op 14 oktober 1994 aan bij de beide hierboven vermelde adviezen.

Zij adviseert, "meerderheid tegen minderheid", de vergunning te verlenen voor een termijn van drie jaar.

2.6. Het bestreden besluit sluit zich op zijn beurt aan bij het advies van de provinciale milieuvergunningcommissie.

Het beroep wordt gedeeltelijk ingewilligd en het beroepen besluit opgeheven.

De vergunning wordt verleend voor een termijn van drie jaar, eindigend op 8 november 1997.

Het bestreden besluit herhaalt de motivering die reeds vervat was in het advies van de voormelde commissie, en in de adviezen van het bestuur ruimtelijke ordening en het bestuur milieuvergunningen;

3. Ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie oppert dat het zinvol is te onderzoeken of de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij haar vordering, nu aan deze partij inmiddels een vergunning werd verleend voor het voort uitbaten van haar bedrijf tot in het jaar 2002, en die partij daartegen geen annulatieberoep heeft ingesteld, zodat zij zich zou hebben neergelegd bij die tijdsbeperking;

3.2. Overwegende dat de in de voorliggende zaak oorspronkelijk tussenkomende partijen annulatieberoep hebben ingesteld tegen de recentste vergunning; dat dit beroep nog hangend is; dat die vergunning dan ook niet definitief is; dat met die vergunning thans dan ook geen rekening mag worden gehouden; dat na een gebeurlijke vernietiging van het in de thans voorliggende zaak bestreden besluit de verwerende partij opnieuw dient te oordelen over het administratief beroep dat tot dat besluit heeft geleid, en een vergunning zou kunnen verlenen voor een langere termijn dan thans het geval is; dat de verzoekende partij bijgevolg nog over een actueel belang bij haar vordering beschikt;

4. Gegrontheid van het beroep

4.1. Eerste middel

4.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het eerste middel de volgende argumenten ontwikkelen :

Het **middel**, zoals het is uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, is afgeleid uit "de schending van ... het recht op verdediging en van het recht om zijn standpunt naar voor te brengen", doordat de verzoekende partij door de verwerende partij niet werd uitgenodigd haar standpunt te kennen te geven, terwijl "indien de Bestendige Deputatie over een dusdanige belangrijke zaak uitspraak doet, en zelfs in de mate dat de overheid over een gebonden bevoegdheid beschikt, in die zin dat zij, wanneer zij bepaalde feiten vaststelt verplicht is een bepaalde beslissing te nemen, zij toch nog de betrokkene moet horen ten aanzien van die feiten, indien deze niet voor eenvoudige constatering vatbaar zijn".

De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** dat het horen van de exploitant geregeld is in artikel 24, § 4, van Vlarem I. Deze bepaling schrijft voor dat de exploitant op zijn verzoek wordt gehoord. Nochtans heeft de verzoekende partij nooit gevraagd om gehoord te worden.

De verzoekende partij affirmeert in haar **memorie van wederantwoord** nog dat de verwerende partij "zich niet kan verschuilen achter het feit dat betrokkene niet van de mogelijkheid gebruik heeft gemaakt om haar standpunt kenbaar te maken aan het bestuur, om zonder meer een beslissing te gaan nemen".

In haar laatste memorie beroept die zelfde partij zich op artikel 50 van Vlarem I en op het zorgvuldigheidsbeginsel;

4.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel, om de hieronder vermelde redenen, **niet gegrond** is :

4.1.2.1. Het middel duidt geen wetgevende of reglementaire bepaling aan die inhoudt dat de verwerende partij de verzoekende partij had moeten horen, of uitnodigen voor een hoorzitting.

Met toepassing van artikel 24, § 4, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), had de verzoekende partij wel de mogelijkheid om door de provinciale milieuvergunningscommissie te worden gehoord. Daartoe diende zij een schriftelijk verzoek te richten tot de voorzitter van de commissie, uiterlijk twintig kalenderdagen na de datum van de verzending van de kennisgeving van het ontvankelijk bevinden van het door de oorspronkelijk tussenkomende partijen ingestelde beroep. Die kennisgeving is geschied op 1 september 1994.

4.1.2.2. De verzoekende partij heeft evenwel nagelaten gebruik te maken van de mogelijkheid die de toepasselijke reglementering haar bood om haar standpunt ter zake het ingestelde beroep te laten kennen.

Zij heeft dus geen gebruik gemaakt van het recht, haar verleend door Vlarem I, om haar standpunt te laten kennen.

Het recht op "verdediging", noch "het recht om zijn standpunt naar voor te brengen" zijn dus geschonden.

4.1.2.3. De verzoekende partij vermag niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in haar laatste memorie de schending van "artikel 50" van Vlarem I en het zorgvuldigheidsbeginsel in te roepen;

4.2. Tweede middel

4.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het tweede middel het volgende aanvoeren :

4.2.1.1. Het **middel** is afgeleid uit de schending van de formele motiveringswet van 29 juli 1991, "doordat de bestreden beslissing wordt gedragen door rechte onbegrijpelijke en irrelevante motieven".

De verzoekende partij voert in dit verband aan dat het bestreden besluit onder meer gestoeld is op het advies van het bestuur milieuvergunningen en het ongunstig advies van het bestuur ruimtelijke ordening, en dat zij van "deze beslissing" geen kennis heeft, noch heeft kunnen nemen ten tijde van het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Het middel vervolgt :

"Aangezien daarenboven de Bestendige Deputatie stelt dat 'de inrichtingen een woongebied midden in de dorpskern van Kuntich is gelegen; er een bijzonder plan van aanleg is (nr 1 goedgekeurd bij Ministerieel besluit van 3 juni 1988), dat voor het perceel een zone voor hoeven voorziet; De gevraagde inrichting geen agrarische bedrijvigheid maar een commerciële activiteit betreft; Gelet op de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA waaruit duidelijk blijkt dat het bedrijf een landbouwbedrijf betreffen, de

bestemming strijdig is met art. 20 van bovengenoemd BPA en de inrichting stedenbouwkundig onaanvaardbaar is', en 'in het algemeen dient gesteld dat de risico's en de hinder inherent aan de exploitatie van een dergelijke graanmaalterij gekoppeld aan opslagplaatsen voor losse granen, te groot zijn om dergelijke inrichtingen toe te laten in een dicht bebouwde woonkern', zonder nader te bepalen om welke redenen de risico's en de hinder te groot zouden zijn om een dergelijke inrichting toe te laten in een dicht bebouwde woonkern temeer daar de Bestendige Deputatie in haar volgende paragraaf van het genomen besluit dd. 8 november 1994 vervolgt : 'Overwegende echter dat het een bestaand familiebedrijf betreft dat reeds tientallen jaren deze activiteit op deze plaats uitoefent'.

Dat gelet op het feit dat de inrichting reeds wordt geëxploiteerd gedurende een periode van meer dan 10 jaar, en gelet op het feit dat nooit enige klacht noch procedure werd neergelegd respectievelijk opgestart wegens milieuhinder bovenmatige burenhinder, of om welke reden dan ook, verzoekende partij uit het bestreden besluit van de Bestendige Deputatie niet kan afleiden om welke reden thans (na meer dan 20 jaar) de betrokken inrichting 'risico's en hinder meebrengen dewelke niet kunnen worden toegelaten in een woonkern';

Dat anderzijds de stedenbouwkundige argumentatie, los van de vraag of deze al dan niet terecht is, in casu compleet irrelevant is temeer daar, indien de gebouwen zouden worden uitgebreid, verzoekende partij hoe dan ook, in het licht van art. 44 van de stedenbouwwet een bouwvergunning dient te bekomen en tot zulk ogenblik de milieuvergunning zou zijn geschorst".

4.2.1.2. De verwerende partij verwijst in haar **memorie van antwoord** naar de nota die zij in de schorsingsprocedure neerlegde en stelt dat deze argumentatie dient "hernomen te worden".

Voorts verwijst die partij naar het schorsingsarrest dat in deze zaak werd gewezen.

4.2.1.3. De verzoekende partij betoogt in haar **memorie van wederantwoord** nog :

"dat de inrichting zelfs op stedenbouwkundig gebied wel degelijk is toegelaten op bedoelde plaats;

Dat zulks overduidelijk blijkt uit de bepalingen van het bijzonder plan van aanleg nr 1 zelf alwaar klaar en duidelijk wordt gesteld onder art. 20 - zone voor hoeven (20.3) dat in de zone voor hoeven bedrijfsgebouwen kunnen worden gebouwd in functie van het bedrijf;

Dat echter in casu verzoekende partij geen bijkomend gebouw wenst te plaatsen doch enkel een verlenging vraagt van de haar sedert jaren toegekende uitbatingsvergunning;

Dat aldus wel degelijk diende te worden onderzocht of er zich risico's en hinder voor de onmiddellijke omgeving voordeden, waarop, gegeven het feit dat verzoekster reeds gedurende een aantal decennia het bedrijf aldaar uitbaat, uiteraard negatief dient te worden geantwoord".

Voorts stelt zij nog dat de enige klacht betreffende haar aanvraag afkomstig is van de oorspronkelijk tussenkomende partijen, die hun eigendom hebben verworven, wetende dat aldaar een graanmaalderij werd geëxploiteerd, en dat die partijen geen overdreven burenhinder konden ondervinden.

4.2.1.4. De verzoekende partij voert in haar **laatste memorie** nog aan dat in de "zone voor hoeven" van het geldende bijzonder plan van aanleg "nr. 1", zoals in een agrarisch gebied, para-agrarische bedrijven zijn toegelaten.

Zij tracht vervolgens aan te tonen dat haar inrichting een para-agrarisch bedrijf is.

Tenslotte betoogt zij dat geenszins is aangetoond dat de hinder voortspruitend uit haar bedrijf niet tot een aanvaardbaar niveau zou kunnen worden beperkt.

4.2.1.5. De verwerende partij betoogt in haar **laatste memorie** onder meer dat de discussie of het bedrijf van de verzoekende partij al dan niet een para-agrarisch bedrijf is, "niet relevant" is;

4.2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel, om de hieronder vermelde redenen, niet gegrond is :

4.2.2.1. Voorafgaandelijk dient opgemerkt te worden dat bij de beoordeling van het middel geen rekening kan worden gehouden met de argumentatie die de verwerende partij heeft ontwikkeld in haar nota, neergelegd tijdens de schorsingsprocedure, en welke niet werd overgenomen in haar memorie van antwoord.

Die nota behoort immers niet tot het bundel betreffende het annulatieberoep.

4.2.2.2. Het bestreden besluit verwijst naar de adviezen die tijdens de beroepsprocedure werden uitgebracht.

Vervolgens beantwoordt het de door de oorspronkelijk tussenkomende partijen geformuleerde bezwaren als volgt :

"Gestelde bezwaren en aanspraken :

- geluidsoverlast;
- stof en pollen-overlast;
- verkeersonveiligheid;
- grondwatervergiftiging;
- rattenplaag;
- de toegangswegen worden toegereden;

Evaluatie van het beroepschrift :

- Tijdens de oogstperiode gebeurt de aanvoer van de granen inderdaad zowel 's avonds als overdag zodat dit voor de nodige geluidshinder zorgt. Stofvorming is eigen aan deze activiteit en onvermijdelijk. Deze in het beroepschrift aangeklaagde milieuhinder is dan ook reëel;
- De andere argumenten van het beroepschrift zijn minder relevant en betwistbaar. Gelet op eerder geringe snelheid van de tractoren die de granen aanvoeren, kan men bezwaarlijk spreken van verkeersonveiligheid. Buiten de oogstperiode wordt het vervoer verzekerd door 2 à 3 vrachtwagens hetgeen evenmin als gevaarlijk kan bestempeld worden;

- De grondwatervergiftiging waarvan sprake en gesteund op een analyseverslag door een erkend laboratorium, is niet bewezen als zijnde afkomstig van de inrichting. Het analyseverslag toont aan dat voor bepaalde parameters zoals natrium en ijzer het toelaatbaar gehalte in het onderzochte grondwater te hoog is, doch levert geen bewijs dat deze vervuiling het gevolg is van de exploitatie van de betwiste inrichting. Daartoe zouden meerdere analyse(s) dienen te gebeuren op diverse afstanden van de inrichting;
- Het zeer laag gehalte aan stoffen, zoals ammonium, mangaan en fosfaten, in het grondwater laat trouwens vermoeden dat de vervuiling niet afkomstig is van de opgeslagen kunstmest;
- Indien de exploitant de algemene milieuvoorwaarden naleeft, zal de exploitatie niet leiden tot een rattenplaag;
- Gezien alle vrachtverkeer van en naar de inrichting gehouden is aan de voorwaarden van het reglement op het wegverkeer moet verondersteld worden dat de toegangswegen hierop berekend zijn;
- Het beroep tegen de 'voormalige aanvraag tot regularisatie van de huidige weegbrug (50.000 kg)' heeft echter geen voorwerp daar men noch bij de gemeente, noch bij het Bestuur Milieuvergunningen van een dergelijke aanvraag kennis heeft en dat het bovendien geen ingedeelde activiteit betreft";

Tenslotte bevat het de volgende motivering :

"Overwegende dat de inrichting in een woongebied midden in de dorpskern van Kuntich is gelegen; er een Bijzonder Plan van Aanleg is (nr. 1, goedgekeurd bij Ministerieel Besluit van 03 juni 1988), dat voor het perceel een zone voor hoeven voorziet; de gevraagde inrichting geen agrarische bedrijvigheid maar een commerciële activiteit betreft; gelet op de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA waaruit duidelijk blijkt dat de bedrijven landbouwbedrijven betreffen, de bestemming strijdig is met artikel 20 van bovengenoemd BPA en de inrichting stedenbouwkundig onaanvaardbaar is;

Overwegende dat :

- * de inrichting bestaat uit een graanmaalterij met opslag van losse granen, gemalen veevoeders, grondstoffen voor veevoeders zoals soja, kriel, lijnschilfers, enz.
- * binnen de inrichting ook een bovengrondse mazouthouder van 4.000 l aanwezig is voor de bevoorradiging van de vrachtwagens;
- * in het algemeen dient gesteld dat de risico's en de hinder inherent aan de exploitatie van een dergelijke graanmaalterij gekoppeld aan opslag-

plaatsen voor losse granen, te groot zijn om dergelijke inrichtingen toe te laten in een dicht bebouwde woonkern;

- * overwegende echter dat het een bestaand familie-bedrijf betreft dat reeds tientallen jaren deze activiteit op deze plaats uitoefent, het billijk lijkt een milieuvergunning voor een beperkte termijn toe te staan om de exploitant toe te laten zich op een beter geschikte plaats te vestigen; in dit verband kan, bij wijze van informatie gewezen worden op het Besluit van de Vlaamse Regering van 01 december 1993 (B.S. 27.01.1994) waarbij het Gewestplan Tienen-Landen (blad 32/8) gewijzigd wordt; door deze wijziging een nieuw industrieterrein wordt voorzien ten zuidoosten van het dorp van Kuntich".

4.2.2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen legt niet op dat de inhoud van de tijdens de voorbereidende procedure ingewonnen adviezen in het besluit moet worden geciteerd.

Het gedeelte van de motivering van het bestreden besluit dat de verzoekende partij in haar middel zelf citeert, verwoordt duidelijk waarom de vergunningverlenende overheid van oordeel was de gevraagde vergunning niet tot 2011 te kunnen verlenen.

Wat het stedenbouwkundig luik van die motivering betreft is de desbetreffende argumentatie wel degelijk relevant, vermits ook de overheid die de milieuvergunning verleent, de bindende en de verordenende kracht van de gewestplannen moet in acht nemen .

Het stedenbouwkundig motief volstaat om de gevraagde vergunning tot 2011 niet te kunnen verlenen.

Derhalve moet niet worden ingegaan op de vraag of de motivering afdoende is wat betreft de hinder die de exploitatie veroorzaakt voor de omgeving.

De argumenten die de verzoekende partij met betrekking tot dit middel ontwikkelt in haar memorie van wederantwoord en in haar laatste memorie, zijn vreemd aan het middel zoals het in het verzoekschrift werd ontwikkeld, en derhalve onontvankelijk;

4.3. Derde middel

4.3.1. Overwegende dat het derde **middel** is afgeleid uit de schending van "algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ..., redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel",

"Doordat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de risico's en de hinder inherent aan de exploitatie van de graanmaalderij van verzoekende partij gekoppeld aan opslagplaatsen voor losse granen, te groot zijn om dergelijke inrichtingen toe te laten in een dicht bebouwde woonkern,

Terwijl geenszins wordt aangetoond dat de exploitatie van de graanmaalderij van verzoekende partij zulke risico's en hinder meebrengt en terwijl uit het proces-verbaal van het openbaar onderzoek dd. 13 juni 1993, gehouden in het kader van de oorspronkelijke vergunning toegekend door het Kollege van Burgemeester en Schepenen dd. 13 juli 1994, blijkt dat er geen schriftelijke en mondelinge bezwaren en opmerkingen werden ingediend";

dat vervolgens het bestreden besluit wordt bekritiseerd wat de milieutechnische motieven betreft;

Overwegende dat bij de bespreking van het tweede middel gebleken is dat de milieuhygiënische motieven van het bestreden besluit overtollige motieven zijn; dat het middel derhalve niet dienstig kan worden ingeroepen;

4.3.2. Overwegende dat in het middel volgende passus voorkomt : "dat ten andere ook op stedenbouwkundig gebied verzoekende partij zich geenszins kan

akkoord verklaren met hetgeen door de Bestendige deputatie wordt voorgehouden temeer daar de betrokken bedrijvigheid wel degelijk een para-agrarisch karakter heeft en geen puur commerciële activiteit betreft"; dat aldus, zeer summier, bijna terloops, de stedenbouwkundige motieven worden bekritiseerd;

Overwegende dat evenwel niet wordt aangevoerd waarom de inrichting van de verzoekende partij een para-agrarisch karakter heeft en geen puur commerciële activiteit betreft; dat ook niet wordt aangegeven welke gevolgen de door de verzoekende partij geformuleerde affirmatie heeft op de wettigheid van het bestreden besluit; dat het dan ook geen middel in de zin van artikel 2, § 1, 2°, van het algemeen procedurereglement betreft; dat dit gebrek niet in de latere procedurestukken kan verholpen worden; dat overigens artikel 20 van het toepasselijke bijzonder plan van aanleg wel hoeven en bedrijfsgebouwen in functie van een hoeve toestaat, doch geen para-agrarische bedrijven;

Overwegende dat dus ook het derde middel niet opgaat,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Johan BOESMANS en Caroline THONON wordt verworpen.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op zesduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht februari tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.